

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **RAJZL EXPORT IMPORT s.r.o.**, se sídlem Uherské Hradiště, Dlouhá 205, zastoupeného JUDr. Tomášem Hrdličkou, advokátem se sídlem v Brně, Údolní 53, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem ve Zlíně, třída Tomáše Bati 21, za účasti **1. L.H.**, **2. Ing. Z. R.**, **3. Slovácko, stavební a bytové družstvo**, se sídlem Uherské Hradiště, Průmyslová 1244, **4. Ing. M. V.**, zastoupeného Ing. J. Z., o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 16.3.2012, č.j. KUZL 14544/2012, KUSP 4073/2012 ÚP-No,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 16.3.2012, č.j. KUZL 14544/2012, KUSP 4073/2012 ÚP-No, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 712 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Tomáše Hrdličky, advokáta se sídlem v Brně, Údolní 53.

IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce žalobou adresovanou zdejšímu soudu brojí proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 16.3.2012, č.j. KUZL 14544/2012, sp. zn. KUSP 4073/2012 ÚP-No, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zčásti změněno rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, stavebního odboru (dále jen „stavební úřad“), ze dne 7.11.2011, č.j. SO/65285/10/13611/2010/St/Z 53, a ve zbytku bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu toto prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

I. Podstata věci

Žalovaný dospěl k věcně stejnému závěru jako stavební úřad, který dne 7.11.2011 zamítl pod č.j. SO/65285/10/13611/2010/St/Z 53 žádost žalobce jako žadatele o vydání územního rozhodnutí na umístění stavby „Školící středisko Rajzl, ul. Dlouhá“, na pozemcích stavebních parcel číslo 614 a 583 a pozemkové parcely číslo 653/10 v katastrálním území Uherské Hradiště, s odůvodněním, že záměr žadatele není v souladu s § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), neboť předmětný záměr neodpovídal požadavku na dostatečné proslunění okolních staveb (konkrétně domu č.p. 427) ve smyslu § 13 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Stavební úřad současně územní řízení zastavil.

Žalovaný postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že se správní akt označuje jako rozhodnutí (a nikoli usnesení) a výrok nově zní tak, že se žádost žalobce o vydání územního rozhodnutí zamítá ve smyslu § 92 odst. 2 stavebního zákona. Výrok o zastavení řízení žalovaný bez náhrady vypustil.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce předně namítá, že žalovaný věc nesprávně právně posoudil. Nesouhlasí s tím, že stavba č.p. 427, která se nachází na sousedním pozemku, je samostatně stojícím domem. Toto nesprávné posouzení mělo později vliv na určení správné

hodnoty proslunění podle § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Nemůže být pochyb o tom, že tato stavba je umístěna v řadové zástavbě a hodnota proslunění této nemovitosti ve výši 39,8 % je zcela v souladu s technickými požadavky na umisťované stavby.

Žalovaný podle žalobce dále nesprávně vyhodnotil všechna stanoviska, která jsou pro rozhodnutí důležitá. Žalobce také poukazuje na to, že na pozemku, který je určen k zastavění předmětnou stavbou, je umístěna stavba pouze dočasná, která nevyhovuje současným požadavkům, přičemž tato stavba by měla být nahrazena stavbou, která již požadavkům zcela vyhovuje.

Žalobce namítá, že stav domu č.p. 427 neodpovídá stavu, jež předpokládala stavební dokumentace předložená k žádosti o stavební povolení v roce 1997, neboť nové stavební úpravy provedené na této stavbě nebyly ze strany stavebního úřadu povoleny. Žalobce namítá, že Ing. M. V. coby stavebník svým protiprávním jednáním zvětšil podlahovou plochu, čímž zároveň došlo i ke změně v poměrech zastínění. Žalobce namítá, že takové zásahy mu nemohou být na újmu.

Žalobce upozorňuje na to, že stavební úřad neuplatnil vůči Ing. M. V. sankci podle § 178 stavebního zákona. Rovněž poukazuje na to, že rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 26.3.2012, č.j. KUZL 16794/2012, sp. zn. KUSP 5704/2012 ÚP-No, bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu v Uherském Hradišti, kterým byla dodatečně povolena změna stavby č.p. 427.

Dne 14.8.2012 byla zdejšímu soudu doručena replika, v níž žalobce blíže rozvedl argumentaci uvedenou v podanou žalobě.

Žalobce se z výše uvedených důvodů domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí a uvádí, že v případě stavby č.p. 427 jde o samostatně stojící rodinný dům. K námitce ohledně umístění dočasné stavby žalovaný uvádí, že tato stavba neměla při posuzování žádosti žádný vliv. Podle žalovaného stavební úřad nepochybil, když při posuzování proslunění stavby rodinného domu vycházel ze současného stavu stavby, ačkoli jeho stavební úpravy nebyly doposud zkolaudovány. Vlastník rodinného domu podal žádost o dodatečné povolení těchto nepovolených stavebních úprav, čímž podle žalovaného projevil zájem o jejich legalizaci. Žalovaný dodává, že i za předpokladu, že by měly být požadavky na proslunění domu posuzovány vzhledem ke schválené projektové dokumentaci z roku 1997, tak by rovněž nebyly dodrženy. Důvod, který vedl stavební úřad k tomu, že neudělil stavebníkovi Ing. V. sankci dle § 178 stavebního zákona, je podle žalovaného bezpředmětný, neboť se nijak nevztahuje k napadenému rozhodnutí.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhoval soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek stanovených v § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Žalobce předně namítal, že byla nesprávně posouzena sousední stavba č.p. 427 jako samostatně stojící rodinný dům, tudíž byla i nesprávně posouzena míra jejího proslunění.

Podle § 90 písm. c) stavebního zákona stavební úřad v územním řízení posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území.

Podle § 2 odst. 2 písm. e) tohoto zákona jsou obecnými požadavky na výstavbu mimo jiné i technické požadavky na stavby stanovené prováděcími právními předpisy, kam lze zařadit i vyhlášku č. 268/2009 Sb., která mimo jiné stanoví i požadavky na proslunění staveb.

Podle § 13 odst. 1 této vyhlášky musí být prosluněny všechny byty a ty pobytové místnosti, které to svým charakterem a způsobem využití vyžadují. Přitom musí být zajištěna zřaková pohoda a ochrana před oslněním, zejména v pobytových místnostech určených pro zřakově náročné činnosti.

Podle odstavce druhého téhož ustanovení je byt prosluněn, je-li součet podlahových ploch jeho prosluněných obytných místností roven nejméně jedné třetině součtu podlahových ploch všech jeho obytných místností. Při posuzování proslunění se vychází z normových hodnot.

Podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky u samostatně stojících rodinných domů, dvojdomů a koncových řadových domů má být součet podlahových ploch prosluněných obytných místností roven nejméně jedné polovině součtu podlahových ploch všech obytných místností bytu.

Ze správního spisu je zřejmé, že dům č.p. 427, jehož se otázka proslunění týká, je umístěn v odsunutě stavební čáře řadové zástavby, přičemž v místě, kde má být umístěna žalobcova posuzovaná stavba, se nyní nachází stavební proluka částečně zastavěná provizorní menší stavbou. Z druhé strany domu č.p. 427, resp. garáže k němu náležející, je umístěn samostatně stojící rohový dům.

Soud má tak za to, že byt je v současné době s ohledem na proluku v místě, kde hodlá žalobce umístit stavbu, dům č.p. 427 domem samostatně stojícím (ani z jedné strany na něho nenaléhá žádný jiný dům), nachází se v místě řadové zástavby, a je tedy třeba jej považovat za dům řadový. S ohledem na to, že z pravé strany domu č.p. 427 (ze druhé strany, než má být umístěna žalobcova stavba) stojí rohový samostatně stojící dům a od domu č.p. 427 je oddělen částí zahrady, je třeba dům č.p. 427 považovat za koncový řadový dům, neboť řadová zástavba domem č.p. 427 v dané ulici končí. Nelze tedy souhlasit se žalovaným v tom, že dům č.p. 427 je domem samostatně stojícím, nicméně ani se žalobcem, že je tento dům domem řadovým. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že předmětný dům č.p. 427 je koncovým řadovým domem.

Zdejší soud tak shledal, že žalovaný nesprávně posoudil stavbu č.p. 427 jako samostatně stojící dům. Nicméně toto posouzení nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť požadavek na proslunění samostatně stojícího domu i koncového řadového domu je shodný a podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb. činí nejméně jednu polovinu součtu podlahových ploch všech obytných místností bytu.

Žalobce dále namítal, že dům č.p. 427 měl být posuzován podle stavu řádně stavebně povoleného a nikoli podle stavu, v jakém se fakticky nachází.

V této námitce dává soud zapravdu žalobci. Jistě je třeba, aby správní orgán rozhodoval podle skutkového a právního stavu v době jeho rozhodování. Správní orgán je povinen vzít v potaz skutečný stav věci, tedy i skutečný stav nemovitosti. Je však třeba, aby byl tento skutečný stav v souladu s právem. Již stará římská zásada totiž stanoví, že nikdo nemůže mít prospěch ze své vlastní nepoctivosti (*nemo turpitudine suam allegare potest*). Pokud tedy vlastník domu č.p. 427 prováděl stavební úpravy v rozporu se stavebním povolením, aniž by dosud došlo k dodatečnému povolení těchto úprav, nelze při posuzování proslunění této stavby vycházet ze skutečného stavu (tj. stavu domu, který není zkolaudován a je v rozporu se stavebním povolením). Pokud stavební úřad v daném případě řízení nepřerušil a nevyčkal, zda nepovolené stavební úpravy budou dodatečně povoleny a zkolaudovány (či zda bude nařízeno jejich odstranění), měl vycházet ze stavu domu č.p. 427, který byl v souladu se stavebním povolením z roku 1997. Pokud tak v daném případě neučinil, pochybil.

Žalovaný však ve svém rozhodnutí poukazuje na to, že ani v případě, že by stavebník domu č.p. 427 realizoval stavební úpravy v souladu se stavebním povolením

z roku 1997, nebyly by požadavky na proslunění tohoto domu po výstavbě školicího střediska splněny. Odkazuje k tomu na odborný posudek proslunění domu č.p. 427, který byl předložen v odvolacím řízení, a z něhož podle žalovaného plyne, že by z celkového počtu ploch obytných místností domu č.p. 427 bylo po realizaci stavby prosluněno toliko 39,8 %.

Pokud by se toto tvrzení žalovaného zakládalo na pravdě, nemělo by ani jeho právě shledané pochybení žádný vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí.

Žalovaný se však mylí.

Součástí správního spisu je sice studie proslunění domu č.p. 427 podle schválené projektové dokumentace jeho stavebních úprav z roku 1997 (vyhotovená GG ARCHICO a. s. dne 1. 12. 2011), který byl jednatelem žalobce předložen v odvolacím řízení, nicméně z této studie nevyplyvá závěr, že by po realizaci stavby školicího střediska bylo prosluněno toliko 39,8 % z celkového počtu ploch obytných místností domu č.p. 427, jak uvádí žalovaný, nýbrž závěr, že „*při porovnání ploch prosluněných místností domů č.p. 427 před výstavbou a po výstavbě školicího střediska vychází, že plocha zbývající prosluněné místnosti po výstavbě školicího střediska bude činit 39,8 % ploch původně prosluněných*“.

Ve zmíněné studii tedy není uvedeno, že podle stavu odpovídajícího stavebnímu povolení z roku 1997, který je pro posouzení proslunění domu č.p. 427 rozhodný, bude součet podlahových ploch prosluněných obytných místností 39,8 % součtu podlahových ploch všech obytných místností bytu, ale je zde uvedeno, že po realizaci stavby bude činit prosluněnost 39,8 % ploch původně prosluněných.

Pokud § 13 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb. požaduje, aby byl u koncových řadových domů součet podlahových ploch prosluněných obytných místností roven nejméně jedné polovině součtu podlahových ploch všech obytných místností bytu, je třeba, aby předmětné posouzení proslunění odpovídalo na tuto otázku, a nikoli na otázku, o kolik (resp. na kolik procent) se sníží původní proslunění místností.

Soud tedy uzavírá, že závěr žalovaného, že by z celkového počtu ploch obytných místností domu č.p. 427 bylo po realizaci stavby prosluněno toliko 39,8 %, nemá oporu ve spisu, neboť ze studie proslunění stavby v souladu se stavebním povolením z roku 1997 nevyplyvá.

Za této situace nezbývá, než napadené rozhodnutí zrušit, neboť právě popsaná vada by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Pokud pak žalobce namítá, že oprava domu č.p. 427 a jeho současná nástavba v odsunutě poloze neměla být v roce 1997 vůbec povolena, jedná se o námitku, která mívá předmět daného řízení. Předmětem daného řízení je totiž přezkum zákonnosti

rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání územního rozhodnutí, a nikoli rozhodnutí, kterým byla v roce 1997 povolena nástavba domu č.p. 427 v odsunuté poloze. Toliko žalobou napadené rozhodnutí je přitom soud oprávněn v mezích žalobních bodů přezkoumávat. Nesouhlas se stavebním povolením z roku 1997 měl vyjádřit žalobce v odvolání, event. žalobě proti tomuto stavebnímu povolení.

Soud není oprávněn přezkoumávat ani zákonnost postupu stavebního úřadu při vydávání stavebního povolení a následné kolaudaci garáže na pozemku par. č. 583, neboť ani stavební povolení ani kolaudační rozhodnutí nejsou předmětem přezkumu v dané věci.

Rovněž je pro danou věc zcela nepodstatná skutečnost, zda stavební úřad se stavebníkem domu č.p. 427 zahájil sankční řízení či nikoli. I kdyby stavební úřad sankční řízení nezahájil, přestože by pro to byly splněny zákonné podmínky, nijak by se to na zákonnosti napadeného rozhodnutí nemohlo projevit.

V. Závěr

Soud tak dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, neboť se žalovaný dopustil namítané nezákonnosti. Napadené rozhodnutí tak zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V novém řízení je tedy žalovaný povinen vycházet z toho, že dům č.p. 427 je koncovým řadovým domem a že při posuzování jeho proslunění je třeba zohlednit stav domu, který je řádně povolen stavebním úřadem. Ve vztahu k tomuto stavu nechť je pak posouzeno proslunění domu č.p. 427, resp. jeho obytných místností v souladu s § 13 odst. 3 vyhlášky č. 268/2009 Sb.

VI. Náklady řízení

O nákladech řízení účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl proti žalovanému ve věci úspěch, proto mu byla přiznána náhrada nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek (3 000 Kč) a za právní zastoupení (tři úkony právní služby po 2 100 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 – převzetí věci a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky, společně se třemi režijními paušály po 300 Kč. Vzhledem k tomu, že je advokát plátcem DPH, byla částka za odměnu a náhrady navýšena o DPH. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit 11 712 Kč. K zaplacení byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Soud nemohl vyhovět žalobcovu požadavku a přiznat mu náhradu nákladů řízení podle vyhlášky č. 484/2000 Sb., neboť tato vyhláška se ve správním soudnictví neaplikuje.

Žalovaný úspěšný nebyl, a proto nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Osobám zúčastněným na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jim mohly náklady řízení vzniknout, zdejší soud tak rozhodl, že tyto osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 5 s.ř.s.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12.12.2013

David Raus
předseda senátu